

boldog és megelégedett. Szívből kívánjuk, hogy számos esztendő múltával büszkén számolhass be arról, hogy csiki otthonod családi nagy asztalát már nem csak kettő, de számos „kishalász” üli körül.

Noha tudjuk, erre nem kell kérnünk, mégis a szívedre helyezük: ne feledj el bennünket és látogass közénk ahányszor csak erre lehetőség adódik. Szívesen vesszük továbbra is útmutatásaidat, észrevételeidet, tanácsaidat. Bizonyosan tudjuk, Te csak lakhelyet változtatsz, de szíved itt marad, az ügyért érzett felelősséged és féltéted velünk lesz a továbbiakban is.

Végül, szeretnénk köszönetet mondani mindazért, amit tétél a honismereti mozgalomért. Köszönjük, hogy a Honismeret folyóirat olyan színvonalúvá vált irányításod és vezetésed alatt, hogy arra mindannyian büszkén tekinthetünk, és ez a periódika olyan erényeket vonultathatott fel az évek hosszú során, melyet a kortárs folyóiratok közül kevesen. Köszönjük odafigyelésed a hazánk határain belül és túl folyó honismereti munkára. Köszönjük, hogy fáradhatatlan voltál abban, hogy eljussál minden honismereti rendezvényre, ahová fizikai erőd és időd engedte. És ha már ott voltál, mindig számíthattunk jól felkészült megnyilatkozásodra, ami sohasem volt üres fecsegés, mert gondosan ügyeltél a magvas, tartalmas, érdekes mondanivalóra. Köszönjük, hogy munkatársaid, és útitársak lehettünk a honismeret helyenként nem is olyan könnyen járható ösvényén. Köszönjük, hogy példát adtál abban, hogy ezért a nemes ügyért hogyan kell önfeláldozóan dolgozni, és nemcsak formális elnöke voltál Szövetségünknek, de képességeidet, rátermettségedet, tudásodat igen jól felhasználva, kiváló szellemi irányítója is lehettél csapatunknak. Kérünk, tartsad meg jó emlékezetedben mindazokat, akik most itt Téled nehéz szívvel, ugyanakkor megértő szeretettel elköszönnék.

Legvégül, útravalóul kívánunk nagyon jó egészséget és azt, hogy a Teremtő adja meg számodra minden napra a szükséges erőt és tehessed még hosszú éveken át mindazt, amit terveid szerint jó szívvel tenni akarsz. Isten áldja meg további utadat!

Simor Ferenc

Nem búcsúzó!

Kedves barátaim!

Miként is válaszolhatnék Simor Ferenc bátyám meghatóan szívből jövő szavaira, mit is mondhatnék a mindnyájatokból felém áradó szeretetre, az érdemtelenül kapott megbecsülésre? Hiszen itt és most, amikor a honismereti mozgalomban, jóban-rosszban, több mint negyven esztendő együttműködés, sikeres és sikertelen szellemi erőfeszítések után útjaink mintha elválnának egymástól, leginkább nekem van megköszönni valóm. Mert olyan terepet, olyan közösséget és személy szerint is olyan barátokat kaptam ebben a mozgalomban, ami kevés embernek adatik meg, s amire e nélkül nem is számíthattam volna.

Akadozik a szó, kihagy a szívverés, hiszen – hiába, no! – nem szoktam hozzá, hogy ennyi kiváló ember előtt szembe dicsérjenek. Meg aztán én tudom legjobban, hogy mennyire nem szolgáltam meg az elismerést, én tudom legjobban, hogy mi mindent nem valósítottam meg, nem értem el, nem hoztam tető alá ez alatt a negyven esztendő alatt. Mert – kedves barátaim – én nagyon boldogtalan és sikertelen ember vagyok. Engem azzal áldott, vagy vert a sors keze, hogy egy ügy ember létemre sokfelé kellett kapkodnom, vagy mondjuk szebben: sok helyen kellett szolgálnom. De mindig *egy ügyet*. Agrármérnök kutatóként Morvay Péter adjutánsaként lettem önkéntes néprajzi gyűjtő, s annak a mozgalomnak is szervezője, önkéntes néprajzi gyűjtőként lettem a csángók kutatója, s olykor sorsuk mozgatója is. A nemzeti sorskérdések ügyében tevékenykedve jutottam el a honismereti mozgalomhoz, aztán ezeknek az *egy ügyeknek* az érdekében vállaltam a Magyar Művelődési Intézetben, a Duna Televízióban való szolgálatot. Eközben egyre nyomasztóbban éreztem, hogy nem jut az *egy ügy* különböző területeire annyi energiám amennyit fordítani szeretnék. Mind jobban éreztem, hogy a honismereti mozgalomra sem tudok annyi időt, munkát, *gondolatot* fordítani, amennyi szükséges volna. Higgyétek el, igen sokszor nyomasztott a nem, teljes értékűen megvalósult, a befejezetlen vagy éppen csak szándékként létező kezdeményezések sora. S hogy ez talán nem vált mindenki számára nyilvánvalóvá, azt a honismereti mozgalom közösségeinek, mindenekelőtt az elnökségnek, a szerkesztő bizottságnak, legfőképpen pedig Bartha Éva titkárnaknak köszönhetem.

Igen, Barátaim, itt és most, nekem van elsősorban megköszönni valóm!

Köszönöm az emberi közösséget, ami több mint a munkahelyi kollégák baráti együttese, mert gazdagabb a közös ügyért való elkötelezettség nemes szándékával. *Köszönöm* a mozgalomnak a nemzetem ügyének szolgálatára nyújtott lehetőséget, mert e nélkül – szerintem – nem lehet tartalmas és hasznos az

Halász Péter és Debreczeni-Droppán Béla (Gál Jenő felvétele)

emberi élet. És *köszönöm* mindnyájatoknak azt a sok segítséget, ami kellett ahhoz, hogy a mozgalom feladataiból ennyit is megvalósíthassak, megvalósíthassunk.

Amikor negyven esztendővel ezelőtt Töltési Imre behúzott a csöbe, s rám testálta a Honismereti Hirdető szerkesztését, három lehetőséget láttam ebben a szolgálatban. Az egyik, hogy nagyon sok közösen gondolkodó embert tudok megismerni; a másik, hogy közreműködéssel sokaknak tudok lehetőséget nyújtani szülőföldje, lakóhelye értékeinek közkinccsé tételére; s harmadszor, hogy – ha szűk keretek között is, de – fel tudom mutatni a határokkal földarabolt haza történelmének, kultúrájának, szellemiségének egységét. Ezekből a célkitűzésekből – közreműködéseikkel – sok minden megvalósult. És persze sok minden nem valósult meg, leginkább „együgyűségem”, vagyis egy ügyet szolgáló tevékenységem megosztottsága miatt.

Kedves Barátaim!

A Sors – bár útjait ki nem fürkészhajtuk – megengedte: ne úgy kelljen elválnunk, hogy kihullik a kezemből a zászló, a vakolókanál. Ahová elköltözöm az nem a túlvilág, akármilyen szépen elbúcsúztatott is Feri bátyám. De túljutva életem delén, mérsékelnem kell az *egy ügyek* számát, s bocsássátok meg nekem, ha – családom miatt is – a moldvai csángókat választottam. 44 esztendeje gyűjtöm és kutatom hagyományos műveltségüket, s igyekszem a magam gyarló módján szolgálni sorsuk jobbrafordulását. Gyimesfelsőlöki új otthonomban ezt a munkát fogom folytatni, s – amennyire lehetséges – befejezni.

Elszorult szívvel, de nyugodt lélekkel indulok erre az új, magam választotta útra, mert tudom, hogy jó – lehet hogy jobb – kezekben lesz a Honismereti Szövetség és a Honismeret folyóirat. Debreczeni-Droppán Béla barátom, a Nemzeti Múzeum történész-levéltárosa, a Honismeret Honlapjának hozzáértő szerkesztője szíven és lelkén kívül azt a *szakmaiságot* is hozzáteheti majd elnöki munkájához, ami – valljuk be – énrám csak töletek ragadt. Ugyanezt mondhatom szerkesztőtársamról, dr. Selmeczi Kovács Attila néprajzkutatóról, a Debreceni Egyetem Néprajzi Tanszékének professzoráról, akinek személyében a folyóirat első szerkesztőjének, Morvay Péternek nemcsak a szellemisége marad fenn, de szakmaisága is visszatérhet.

Én pedig, Kedves Barátaim, csak ide megyek a szomszédba. Mi az a 800 kilométer az internet világában? S ne felejtjük: a gondolatoknak, a vonzalmaknak, s az elkötelezettségnek nincsenek határai. Ne feledkezzetek meg rólam, ne feledkezzünk meg egymásról, és ne felejtsetek el: 2010 augusztusában csak lakóhelyet változtattam, de nem hazát!

Halász Péter